

De zoektocht van een jonge vrouw naar de waarheid over haar moeder

LYNN AUSTIN

Anker
IN DE
Storm

ROMAN

Andere romans van Lynn Austin:

Land van belofte
Dochters van de kust
De plantage
In wonderland
Ver bij jou vandaan
Tegen de stroom in
Eindelijk thuis
Ware liefde
Het huis van mijn moeder
Eva's dochters
De boomgaard
Laatste vlucht
Eigen wegen
Toevlucht

De wederopbouw van Jeruzalem:

Zacharia, keer terug
Ezra, leid Mijn volk
Nehemia, bouw op Mij

Koning Hizkia:

God is mijn sterkte
God is mijn lied
God is mijn redding

Koning Manasse:

De God van mijn vader
De God van mijn volk

De Amerikaanse Burgeroorlog:

Bevrijdend licht
Donker vuur
Vlam van hoop

Proloog

Chicago, Illinois Augustus 1897

*Mijn lieve oma Geesje,
Het was moeilijk om zo kort nadat ik u had ontmoet, zo kort nadat ik had ontdekt dat u mijn grootmoeder bent, alweer afscheid van u te moeten nemen. Ik wilde zo graag in Michigan blijven om u en al mijn andere familieleden in Holland een beetje beter te leren kennen. Maar ik heb uw wijze raad opgevolgd: ik ben teruggegaan naar Chicago en naar mijn adoptieouders, van wie ik zielsveel houd, en daar heb ik mijn leven weer opgepakt.*

Mijn korte verblijf in Hotel Ottawa deze zomer heeft mijn leven veranderd. Ik heb altijd geweten dat moeder en vader me hadden geadopteerd toen ik nog heel jong was. Maar de eerste drieëntwintig jaar van mijn bestaan heb ik moeten leven zonder enige informatie over mijn herkomst. Ik ben echt zo blij dat ik nu eindelijk heb ontdekt wie ik werkelijk ben! Het heeft me ook heel goedgedaan om uw levensverhaal te mogen lezen. Nu ik weet hoe u vijftig jaar geleden vanuit Nederland naar Amerika bent geëmigreerd, heb ik ontdekt dat ik deel uitmaak van een veel groter verhaal en een veel grotere familie. En voor u, lieve oma, ben ik de voortzetting van het verhaal van mijn biologische moeder, Christina – een verhaal dat veel te vroeg tot een einde is gekomen.

Maar hoe moet ik nu verder? Ik ben naar huis gegaan in de hoop dat mijn geloof in God verder zou groeien. Maar vanaf het moment

dat ik terug ben gekomen in Chicago, werd ik weer opgeslokt door alle sociale verplichtingen en verwachtingen die ik juist probeerde te ontlopen toen ik afgelopen zomer over Lake Michigan naar Hotel Ottawa vluchtte. Ik heb maar weinig tijd gehad om in mijn bijbel te lezen, laat staan om te bidden. Maar elke keer als ik het gevoel heb dat ik word overweldigd door alles wat er om me heen gebeurt, denk ik terug aan uw wijze woorden – dat er een reden is waarom God me hiernaartoe heeft gebracht en waarom ik dit leven leef. Dat Hij me juist in Chicago dingen wil leren. En ik weet dat Hij een plan heeft voor mij.

Ik probeer nog steeds het verlies van mijn echte moeder te verwerken, maar ik weet nu in elk geval dat de lege plek die ik altijd in mijn hart heb gevoeld, ooit opgevuld was door haar. Het verdriet dat ik als driejarig meisje voelde nadat ze zo plotseling van me was weggerukt, heb ik mijn leven lang met me megedragen, ook al hebben mijn adoptieouders me een liefdevolle en stabiele opvoeding gegeven. Ik heb ook de herinneringen aan de schipbreuk en het feit dat ik toen bijna ben verdronken onder ogen durven zien – een gebeurtenis die altijd op de achtergrond aanwezig is geweest, mijn leven heeft gevormd, waardoor ik altijd een bepaalde angst met me mee heb gedragen. Maar nu ik de bron daarvan ken, kan ik misschien de eerste stappen zetten op de weg naar herstel.

Vader heeft ermee ingestemd om het Pinkerton Detectivebureau in te schakelen, in de hoop dat dat belangrijke informatie kan achterhalen over Christina en de jaren tussen het moment dat ze met Jack Newell van huis wegliep in oktober 1871 en haar dood bij de schipbreuk in september 1877. Ik ben erg benieuwd of Jack mijn echte vader is en wat er met Christina en hem is gebeurd nadat ze Michigan hadden verlaten. Als ik iets te weten kom, vertel ik dat natuurlijk meteen aan u, want mijn verhaal is ook uw verhaal. We maken deze spannende reis samen, oma.

Ondertussen vorderen mijn plannen om met William te trouwen. Ik hoop dat de verandering die ik in hem zag in de nacht dat het Jenison Park Hotel afbrandde, blijvend zullen zijn. Hij vertelde me

toen dat hij bereid is om beter naar me te luisteren als ik over geestelijke zaken praat, en dat hij niet wil dat mijn nieuwe geloof tussen ons in komt te staan. Nu ik weet hoe vader zijn leven heeft gewaagd om me te redden toen de Ironsides zonk, ben ik er nog meer van overtuigd dat ik met William wil trouwen om vader te helpen met zijn financiële problemen. Al moet ik wel bekennen dat ik soms eerder lichte paniek voel opkomen dan opwinding als William me vertelt over de plannen die hij voor onze toekomst heeft gemaakt. Maar moeder zegt dat iedere bruid dit soort angsten heeft vlak voordat ze in het huwelijksbootje stapt.

Breng alstublieft mijn groeten over aan Derk wanneer u hem weer ziet. Hij heeft een onmisbare rol gespeeld in alles wat er is gebeurd, en ik zal de vriendschap met hem altijd blijven zien als een kostbaar geschenk. Ik mis u, oma!

Veel liefs,
uw Anneke

Holland, Michigan **September 1897**

Mijn lieve Anneke,

Wat fijn om iets van je te horen. Ik ben blij dat het goed met je gaat en dat je het leven in Chicago weer hebt opgepakt.

Alle drukte en opwinding in Holland zijn weggeëbd nu de festiviteiten rondom het vijftigjarig bestaan van ons kleine stadje achter de rug zijn. Ik heb mezelf laten ompraten om samen met een aantal van de andere oorspronkelijke Nederlandse kolonisten plaats te nemen op een praalwagen, maar het voelde erg onwennig om zo in het middelpunt van de belangstelling te staan. Het verhaal over mijn reis uit Nederland naar Michigan, met dominee Van Raalte en de eerste groep emigranten, is samen met de verhalen van een aantal andere kolonisten opgenomen in een boek. Maar jij bent de enige die de originele, uitgebreide versie heeft, waarin ook mijn twijfels en ang-

sten, mijn liefdes en verliezen te lezen zijn. Het gepubliceerde verhaal bevat alleen een beschrijving van de feiten.

Lieve schat, mag jouw oma je nog een advies geven? Laat je door niemand – niet door William en ook niet door je ouders – dwingen om een beslissing te nemen waar je nog niet aan toe bent. Mijn verhaal heeft wel duidelijk gemaakt dat overhaast genomen besluiten nooit goed uitpakken, vooral niet als het om zoiets belangrijks als een huwelijk gaat. En hoe graag je je vader ook wilt helpen, ik denk niet dat hij er blij mee zal zijn als je alleen maar met William trouwt om financiële redenen.

Derk kwam gisteren even bij mij langs om me te groeten en me te laten weten dat de lessen aan het seminarie bijna weer van start gaan. Dit is zijn laatste jaar hier, daarna wordt hij predikant. Hij vroeg me uitdrukkelijk om je te vertellen dat hij vaak aan je denkt en dat hij je alle goeds toewenst.

*Je liefhebbende
oma Geesje.*

1

Anna

Chicago, Illinois **1897**

Ik lig nog in bed en verkeer in de heerlijke schemertoestand tussen dromen en ontwaken als ons dienstmeisje de kamer binnenkomt met een envelop. Hij ligt op een dienblad, waar ook thee, geroosterd brood en een zachtgekookt eitje op staan. Als ik zie van wie het bericht afkomstig is, ben ik meteen klaarwakker. De inhoud hiervan zou weleens een keerpunt in mijn leven kunnen betekenen. Ik scheur de envelop open en trek het kaartje eruit.

Van: Pinkerton Detectivebureau

Behandeld door: R.J. Albertson en M. Mitchell

Aan: Juffrouw Anna Nicholson

Hierbij laten we u weten dat we informatie over uw moeder, Christina de Jonge, hebben gevonden die u wellicht interessant zult vinden.

Om onze bevindingen met u te delen, stellen we voor om bij u langs te komen. We horen graag van u wanneer dat u schikt.

Ik gooi de dekens van me af en spring uit bed, waardoor het dienstmeisje verschrikt een stap naar achteren doet. ‘Weet je of de koerier die dit bericht kwam brengen nog op mijn antwoord staat te wachten?’ vraag ik haar. Ik herinner me niet meer hoe ze heet. Ze is hier nieuw, een jong en schichtig meisje. Moeder

stelt hoge eisen aan ons personeel, waardoor de meesten het hier niet erg lang volhouden. Dit arme kind heb ik ook al in tranen gezien.

‘Dat... dat weet ik niet zeker, juffrouw Anna. Zal ik even kijken?’ Haar ogen spieden rond alsof ze een plekje zoekt waar ze het dienblad kan neerzetten. Het kopje rammelt op het schoteltje.

‘Nee, wacht even, alsjeblieft.’ Ik zoek snel in de laatjes van mijn schrijftafel naar een pen waarmee ik een antwoord op een papiertje kan krabbelen. Ik weet zeker dat er vandaag allerlei sociale verplichtingen in mijn agenda staan, maar ik ben zo opgewonden dat ik geen idee heb welke. De detectives van Pinkerton hebben een goede reputatie als het gaat om het opdiepen van geheimen uit het verleden, en ik was al ongeduldig geworden omdat ik zo lang niets van hen had gehoord. Ik schrijf een kort berichtje aan de detectives Albertson en Mitchell, waarin ik hen uitnodig om hier vanmiddag om drie uur op bezoek te komen. Dan vouw ik het briefje dubbel, stop het in een envelop en plak die dicht. ‘Breng dit meteen naar de koerier,’ zeg ik tegen het dienstmeisje. Met een ruk trek ik het dienblad uit haar handen, zet het op mijn schrijftafel en geef haar dan meteen de envelop. ‘Snel!’

‘Ja, juffrouw Anna.’

Zodra ze mijn kamer heeft verlaten, herinner ik me dat ik een lunchafpraak heb met de moeder en de zus van mijn verloofde en dat die om drie uur zeker nog niet is afgelopen. Ik moet mezelf dus eerder excuseren. Moeder zal ongetwijfeld vinden dat ik dat niet kan maken, maar dat is dan maar zo. Ik wacht al weken op nieuws over mijn echte moeder, al sinds ik afgelopen juli ben teruggekeerd uit Michigan.

Als ik die middag tijdens het tuinfeest aan mijn thee nip en van de belegde broodjes eet, kan ik alleen maar denken aan het bezoek van de detectives en fantaseren over wat ze me willen vertellen. Williams moeder heeft deze lunch georganiseerd om

de verloofde van haar zoon voor te stellen aan een aantal van haar goede vriendinnen en hun dochters. Deze herfstmiddag is zo prachtig dat we de lunch buiten genieten, in de prachtig onderhouden tuin achter het grote landhuis van de Wilkinsons. Overal op het gras tussen de bloembedden staan tafels en stoelen. De tafels zijn gedekt met witte linnen tafellakens, prachtig porseleinen serviesgoed en tafelzilver. Dienstmeisjes serveren thee uit zilveren potten en broodjes van zilveren dienbladen. Er hangt een vredige sfeer, de vogels kwetteren en de lucht wordt geparfumeerd door de laatste zomerrozen die via de leilatten omhoogklimmen.

Moeder ziet eruit als een koningin als ze met mevrouw Wilkinson praat. Ze straalt alsof zij de toekomstige bruid is en niet ik. Door dit huwelijk zal ze behoorlijk stijgen op de sociale ladder van Chicago. Ik zit een paar meter bij haar vandaan aan een tafel met Williams zusje Jane, zijn tante Augusta en twee nichtjes. Ik zou me eigenlijk blij moeten voelen als ik hen over William hoor praten en ze me over hun huwelijksdag vertellen, maar ik ben alleen maar onrustig. Mijn taak voor vandaag is duidelijk. Er wordt van me verwacht mooi te zijn, beleefde gesprekken te voeren en van de lunch te genieten, maar toch bekruipt me een onbehaaglijk gevoel dat ik niet kan negeren, alsof ik eigenlijk iets anders zou moeten doen. Ik heb alleen geen idee wat dat dan zou moeten zijn. In elk geval iets nuttigs...

Als uiteindelijk het nagerecht wordt geserveerd, ben ik moe van het glimlachen. Van nature ben ik verlegen, en ik ben het niet gewend om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Mijn ogen glijden telkens even naar het kleine brochehorloge op het lijfje van mijn japon – een cadeau van moeder en vader. De tijd lijkt voorbij te kruipen. Moeder merkt dat ik steeds kijk hoe laat het is en schudt discreet haar hoofd, een teken dat ik op mijn manieren moet letten. Voordat ik deze zomer een week bij mijn grootmoeder Geesje in Michigan doorbracht en zag hoe bevrijdend een eenvoudiger leven kan zijn,

had ik er nooit moeite mee om me te conformeren aan de regels die bij mijn sociale positie horen.

Jane, die vijf jaar jonger is dan ik ben, leunt naar me over om me iets toe te fluisteren. Ze is slank en heeft donker haar, net als William. Haar bruine ogen glanzen ondeugend als ze voorzichtig naar een modieus geklede jonge vrouw wijst die dicht bij de fontein zit.

‘Heb je Clarice Beacham al ontmoet?’ vraagt ze.

‘Heel kort. Hoezo?’

‘William heeft een poosje verkering met haar gehad voordat hij jou ontmoette. Clarice was woedend toen ze aan de kant werd gezet voor jou.’

‘Dan verbaast het me dat ze vandaag hier is.’

‘Mijn moeder en haar moeder zijn al heel lang vriendinnen. Het was hun idee om haar aan William te koppelen, niet het zijne.’

‘Op die manier...’

Clarice is duidelijk de mooiste vrouw die hier aanwezig is. Ze heeft kastanjebruin haar dat is opgestoken in de nieuwste Gibson-haartijl. Bij alles wat ze doet – of ze nu loopt of zit, of moeiteloos converseert met de andere vrouwen – straalt ze een zelfverzekerdheid uit die ik nooit heb gehad. En toch is het woord dat ik het beste bij haar vind passen allesbehalve vriendelijk. Ze lijkt me arrogant – alsof rijkdom, luxe en alle voorrechten die ze geniet een recht zijn dat ze bij haar geboorte heeft meegekregen. Maar ik waag het niet om haar hierom te veroordelen. Het grootste deel van mijn leven heb ik immers dezelfde houding gehad, hoewel ik mijn positie in de maatschappij niet door mijn geboorte heb gekregen, maar door adoptie.

‘Clarice houdt jou al maandenlang nauwlettend in de gaten,’ vertelt Jane me, ‘en als het onverhoopt stukloopt tussen jou en William, staat ze volgens mij meteen klaar om zich weer op hem te storten.’

Ik vraag me af waarom Jane me dit toevertrouwt.

Alsof ze mijn gedachten kan lezen, voegt ze eraan toe: ‘Ik vertel je dit om je te waarschuwen, zodat je voorzichtig bent met wat je zegt als zij bij je in de buurt is. Clarice zal er alles aan doen om William terug te krijgen.’

Ik heb dus een rivale en dat is niet goed voor mijn zelfvertrouwen. Helemaal niet omdat ze zo knap en meedogenloos is. ‘Aha. Bedankt voor de waarschuwing, Jane.’

‘Graag gedaan. Ik vind jou veel leuker dan Clarice. Ik hoop dat we vriendinnen worden.’

‘Dat hoop ik ook.’ Ik knijp even in haar hand. Ik verlang al heel lang naar een goede vriendin.

De dienstmeisjes haasten zich in hun geplooid schorten door de tuin. Ze vullen theekopjes bij en presenteren heerlijke gebakjes op volle dienbladen. Ik kijk snel even naar mijn horloge, en als ik mijn ogen weer opsla, zie ik dat Clarice mijn kant op loopt.

‘Mijn gelukwensen met je verloving,’ zegt ze met een glimlach. Ze gaat op een lege stoel naast me zitten. Ook andere gasten om me heen staan op om een nieuwe plek te zoeken, zodat ze even met een aantal andere aanwezigen kunnen praten.

‘Dank je, Clarice.’

‘Williams moeder vertelde me dat je deze zomer een paar weken bent weggeweest en kortgeleden naar de stad bent teruggekeerd.’

‘Eh... ja.’ Ik vraag me af of mevrouw Wilkinson de oorzaak van mijn vertrek ook aan Clarice heeft doorgegeven – dat William en ik onze verloving voor een korte tijd hadden verbroken. ‘Mijn moeder en ik hebben een aantal dagen doorgebracht in een vakantieoord in Michigan,’ vertel ik haar. ‘Het was daar heerlijk en ontspannend.’

‘Wat was de reden waarom je besloot Chicago te verlaten?’ Het is behoorlijk opdringerig van Clarice om zo nadrukkelijk naar informatie te blijven vissen en ik ben blij dat Jane me voor haar heeft gewaarschuwd.

‘In Chicago is het vaak zo heet tijdens de zomermaanden,’ zeg ik terwijl ik een beetje met mijn hand wapper. ‘Heb jij nog kans gezien om de stad even te ontvluchten?’

‘Dat zou ik niet eens hebben gewild. Er zijn hier zo veel opwindende dingen te doen dat ik bang zou zijn dat ik iets zou missen. En daarbij, als ik zo’n knappe verloofde zou hebben als William, zou ik geen moment van zijn zijde wijken.’

Daar heb ik geen antwoord op.

‘Luister, Anna,’ zegt ze, terwijl ze haar hand op die van mij legt. ‘We kennen elkaar nog niet zo goed, maar ik hoop dat we vriendinnen kunnen worden. Mijn familie en die van William zijn al jaren met elkaar bevriend, dus jij en ik worden haast zussen van elkaar als je met hem trouwt. Heb je binnenkort nog een middag vrij waarop je met me zou kunnen lunchen? Dan zijn we even met z’n tweeën en kunnen we elkaar iets beter leren kennen. Zeg alsjeblieft dat je komt!’

‘Heel aardig dat je me uitnodigt. We moeten maar snel iets afspreken.’ Ik ben benieuwd wat ze in haar schild voert.

Net voor Clarice druk op me kan uitoefenen om nu meteen een datum vast te leggen, komt moeder bij ons zitten. Haar aanwezigheid is een enorme opluchting. Moeder heeft meer ervaring met sluwe vrouwen dan ik. Zodra ze een gesprek met Clarice heeft aangeknoopt, dwalen mijn gedachten weer af naar de afspraak die ik over een uur met de Pinkertondetectives heb. Ik ben ontzettend benieuwd wat ze hebben ontdekt. Alle beetje nieuws over mijn echte moeder zijn uiteraard welkom, maar ik hoop ook dat ze me iets kunnen vertellen over mijn biologische vader. Volgens mijn grootmoeder was mama tot over haar oren verliefd op een man die Jack Newell heette. De dag nadat een brand het grootste deel van Holland, ook het gebied waar de leerlooierij stond waar Jack werkte, in de as had gelegd zijn ze samen weggelopen. Ze zijn met z’n tweeën richting Chicago vertrokken, maar wisten niet dat op diezelfde dag ook het grootste deel van die stad in vlammen was opgegaan. Ik heb ooggetuigen-

verslagen gelezen van de Grote Brand in Chicago en ik vraag me af waar mama en Jack werk en een woning hebben kunnen vinden terwijl de hele stad in puin lag.

Het is half drie als Clarice eindelijk bij ons vandaan loopt. Ik sta meteen op en zeg tegen moeder dat ik graag naar huis wil. Deze mededeling komt voor haar als een donderslag bij heldere hemel en de kalme uitdrukking op haar gezicht verdwijnt als sneeuw voor de zon.

‘We kunnen nu nog niet vertrekken,’ fluistert ze. ‘Dat zou ontzettend onbeleefd zijn.’

‘Sommige andere vrouwen gaan nu toch ook al weg?’ zeg ik terwijl ik met mijn hoofd in de richting van twee vertrekkende vrouwen gebaar.

‘Maar jij bent vandaag de eregast!’

‘Als u wilt, mag u hier uiteraard nog even blijven, moeder. Ik stuur het rijtuig wel weer deze kant op.’

Moeders wangen worden vuurrood. Het is moeilijk te zeggen of ze kwaad is omdat ik vroeger wil vertrekken of omdat ik het lef heb om haar tegen te spreken. Misschien wel allebei. Ik loop langzaam bij haar weg, maar ze springt op uit haar stoel en grijpt mijn arm stevig vast in een poging me tegen te houden.

‘Wat is er aan de hand, Anna? Voel je je niet goed?’

Ik zou kunnen liegen en kunnen doen alsof ik me ziek voel, maar dat zou verkeerd zijn.

‘De detectives die vader heeft ingehuurd komen om drie uur. Ze hebben nieuws over mijn biologische moeder. Ik moet er dus echt meteen vandoor om hen niet te laten wachten.’

Ik kan merken dat moeder nu in tweestrijd is over wat ze moet doen. Aan de ene kant wil ze geen moment missen van de gezelligheid hier, en aan de andere kant wil ze mij op dit moment ook niet uit het oog verliezen. Ze besluit om met me mee te gaan. We bedanken de gastvrouw vriendelijk, waarna we rustig vertrekken. Ik zet me schrap voor de reprimande die ik ongetwijfeld van moeder zal krijgen.

Als we eenmaal in het rijtuig zijn gestapt, stelt ze me niet te-
leur. ‘Toen je vader en ik besloten om de Pinkertondetectives
voor je in te huren, hadden we nooit verwacht dat het zo veel
impact op je leven zou hebben.’

‘Het spijt me. Ik was onze lunchafspraak helemaal vergeten
toen ik de detectives liet weten dat ze vandaag om drie uur konden
komen. Maar gelukkig was de lunch toch al bijna afgelopen.’

‘Dat is geen excuus. Als eregast zou jij als laatste weg moeten
gaan, niet als eerste.’

‘Ik hoop dat de detectives informatie hebben over wie mijn
echte vader is.’

Moeder klemt haar lippen op elkaar alsof dat haar gaat helpen
om haar woede binnen te houden. Als ze uiteindelijk weer iets
zegt, klinkt ze kalm, maar ik weet dat ze dat niet is.

‘Vind je het niet voldoende om de geschiedenis van je moe-
der te kennen, en te weten hoe ze is omgekomen? Je zou de rest
moeten laten rusten, Anna, en doorgaan met je leven.’

‘Maar ik ben ook nieuwsgierig naar mijn vader. Als dat echt
Jack Newell is, wil ik graag weten wat er met hem is gebeurd
en waarom ik me hem helemaal niet meer herinner.’

‘Misschien is het wel een heel onaangenaam verhaal. Volgens
mij kun je beter niet proberen om de onderste steen boven te
krijgen.’

‘Ik kan het niet loslaten. Ik wil het weten.’

‘Luister.’ Ze pakt opnieuw mijn arm vast en gaat weer wat
zachter praten, alsof ze niet wil dat iemand anders het hoort,
terwijl hier buiten ons niemand anders is dan de koetsier. En hij
zal nooit familiegeheimen doorvertellen – toch? ‘Het is heel
goed mogelijk dat jouw ouders nooit zijn getrouwd, Anna. En
als dat zo is, zijn we verplicht om het aan William en zijn familie
te melden.’

‘Natuurlijk vertel ik het aan William. Hij wordt mijn man.
Hij wil net zo graag weten wie ik echt ben als ikzelf.’

‘Dat is niet waar. Jij bent degene die hier zo door geobse-

deerd is. William en zijn familie willen er liever zo weinig mogelijk over weten.'

Verbaasd kijk ik haar aan. 'Hebben ze dat tegen u gezegd? Van William heb ik daar nooit iets over gehoord.'

'Zijn moeder heeft me heel voorzichtig laten weten dat ze het fijner zouden vinden als je niet zo in je verleden zou graven. De meeste mensen in Chicago weten niet dat je bent geadopteerd, laat staan waar je vandaan komt, omdat het hun eigenlijk ook niets aangaat. Williams moeder en ik vinden allebei dat je het verleden moet laten rusten. Als Williams echtgenote moet je een onberispelijke reputatie hebben. We kunnen het niet toelaten dat onze reputatie wordt bezoedeld door onsmakelijke informatie over jouw ouders.'

'Ik beloof dat niemand buiten onze familie ooit iets te weten zal komen over wat ik te horen krijg. Maar ik moet blijven zoeken tot ik de waarheid ken.'

'Als de waarheid eenmaal boven tafel is gekomen, kun je haar moeilijk meer verbergen. Hoe harder je dat probeert, hoe sensationeler de verhalen worden. En denk ook eens aan je kinderen. Alles wat jij te weten komt over je verleden, wordt ook deel van hun geschiedenis.'

'Ik schaam me niet voor mijn biologische moeder. Ze is gestorven terwijl ze probeerde me te redden.'

'En je adoptievader heeft zijn eigen leven op het spel gezet om jou in veiligheid te brengen. Dat mag je nooit vergeten. Je bent hem ook een bepaalde mate van discretie verschuldigd.'

Ik weet dat ze gelijk heeft, maar ik kan mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. De rest van de rit zwijg ik, en ik beloof mezelf dat ik na het gesprek met de detectives zal stoppen met mijn onderzoek.

Als we bij ons huis aankomen, staat er een klein rijtuig voor het huis. Onze butler vertelt me dat de twee Pinkertondetectives in de zitkamer op me wachten. Terwijl ik me naar binnen haast om hen welkom te heten, trek ik de hoed van mijn hoofd.

Nadat we elkaar hebben begroet, overhandigt detective Albertson me een uitgetypt verslag en gaan we op de banken zitten om de inhoud ervan met elkaar te bespreken.

‘We hebben een huwelijksakte gevonden waarop staat dat uw moeder, Christina de Jonge, in oktober 1871 is getrouwd met Jack Newell.’

Mijn hart maakt een sprongetje. ‘Ze zijn dus toch getrouwd!’ Ik kijk naar moeder, die er opgelucht uitziet: mijn geboorte was dus toch wettig. Ik ben ook opgelucht. In stilte oefen ik mijn echte naam – Anneke Newell. ‘Hebt u nog meer informatie over Jack kunnen vinden?’ vraag ik.

‘We onderzoeken nog een aantal mogelijke aanknopingspunten. U vertelde ons dat hij een arbeider was, en daarom doorzoeken we nu de ledenlijsten van een aantal vakbonden. Zodra we iets vinden, laten we het u weten.’

Ik kijk weer naar het verslag. ‘Hier lees ik dat ze twee weken na de brand in Chicago zijn getrouwd,’ zeg ik. ‘Dus twee weken nadat mijn moeder in Michigan van huis was weggelopen.’

‘Dat klopt. De ceremonie werd geleid door een rechter in het dorpje Cicero. Omdat de brand de hele binnenstad van Chicago in de as had gelegd en het hele stadsarchief verloren was gegaan, was het bijna onmogelijk om in de stad te trouwen. Daarom hebben we alle huwelijksaktes in de naburige dorpen en steden doorgespit. En daar vonden we dus het bewijs dat ze zijn getrouwd. U vertelde ons dat Christina en Jack naar Chicago waren vertrokken om werk te zoeken. Na de brand waren daar ook genoeg baantjes in de bouw te vinden, maar de woningen waren schaars. Je ziet dan ook dat Christina een adres in Cicero heeft opgegeven als hun huisadres.’

‘Bent u daarnaartoe gegaan? Bestaat dat huis nog?’

‘Ja, we zijn er geweest. Het is een pension, dat nu al zo’n dertig jaar bestaat. We hebben met de eigenaresse, mevrouw Marusak, gepraat, en toen we haar beschreven hoe je moeder eruitzag, zei ze dat ze zich haar nog wel kon herinneren.’

Ik spring op van de bank, te opgewonden om te blijven zitten. ‘Ik wil met haar praten. Kunt u me naar haar toe brengen?’

‘Natuurlijk. Als u dat graag wilt.’ Detective Albertson staat ook op.

‘Anna, lieve schat, vergeet je niet dat je al plannen hebt voor vanavond?’ vraagt moeder, terwijl ze probeert kalm te blijven. ‘Ik ben bang dat mijn dochter vanmiddag niet genoeg tijd heeft om samen met u heen en weer te reizen naar Cicero,’ vertelt ze de detectives.

‘En morgen?’ vraag ik.

‘Dat is ook niet mogelijk,’ zegt moeder. ‘Jouw agenda voor de rest van de week is al behoorlijk vol, lieve schat.’

‘Maar er moet toch nog wel een dagdeel zijn waarop ik weg kan? Is het niet mogelijk om een andere afspraak af te zeggen?’

Moeder bekijkt alle afspraken, die ze heel nauwgezet bijhoudt, en komt tot de conclusie dat de eerste mogelijkheid om naar Cicero te reizen pas morgen over een week is. Tot dan zijn alle dagen volgepland met allerlei sociale verplichtingen en twee belangrijke afspraken met de kleermaker, om jurken te passen. Ik weet niet hoe ik het nog zo lang moet volhouden. Dan herinner ik me de stille afspraak met mezelf om deze zoektocht na vandaag te staken, maar mijn nieuwsgierigheid wint het van de angst voor wat ik in Cicero over mijn ouders zou kunnen ontdekken.

Ik laat het uitgetypte verslag aan William zien als ik hem die avond ontmoet bij het diner. ‘Het was zo’n opluchting toen ik hoorde dat er geen schande rust op mijn geboorte,’ vertel ik hem.

Hij knikt, maar toont weinig enthousiasme. Zijn ogen vliegen snel over het papier, waarna hij het dubbelvouwt en van zich af schuift. We zitten in de elegante eetzaal van de besloten herensociëteit waar hij en vader lid van zijn, in de enige ruimte waar de aanwezigheid van vrouwen ook is toegestaan. Al het pluche om me heen en de luxueuze sfeer die de zaal ademt, geven me het gevoel dat ik moet fluisteren.

‘Zal ik voor ons allebei bestellen?’ vraagt William als de ober verschijnt.

‘Dat is goed, maar liever niet iets wat al te zwaar op de maag ligt. Je moeder heeft er vanmiddag voor gezorgd dat er een overvloedige lunch geserveerd werd.’

William bestelt iets te eten voor ons, waarna de ober weer verdwijnt.

‘Op sommige dagen lijkt het wel of ik niets anders doe dan in en uit mijn rijtuig stappen, me omkleden, theedrinken en heel beleefd een aantal buitensporige maaltijden naar binnen werken. Toen ik bij oma Geesje in Michigan was, aten we een keer verse tomaten uit haar tuin, met kaas en brood erbij. Dat was echt een heerlijke maaltijd.’

William schenkt me een geduldige glimlach en legt zijn hand op de mijne. ‘Ik wilde vanavond graag alleen met jou dineren omdat we zo veel hebben om over te praten. Het lijkt alsof er maar heel weinig tijd is om belangrijke dingen met elkaar te bespreken als we samen naar een feest of een ander evenement gaan.’

Ik kijk even naar het verslag van het detectivebureau, dat hij aan de kant heeft geschoven. Dat is op dit moment het belangrijkste voor mij, maar ik merk dat William geen interesse heeft.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik. ‘We dineren maar zelden echt samen. Wil je me vertellen wat jou nu vooral bezighoudt?’

‘We hebben nog steeds geen datum gekozen voor ons huwelijk. Moeder heeft me verteld dat jullie, vrouwen, heel veel tijd nodig hebben om alle voorbereidingen te treffen, maar hoeveel tijd is dat precies?’

‘Ik weet het eigenlijk niet. Ik ben nog nooit eerder getrouwd,’ zeg ik met een plagerige glimlach.

William leunt naar voren en legt zijn handen om mijn gezicht, terwijl hij mijn wang met zijn duim streelt. ‘Ik wil zo graag aan ons gezamenlijke leven beginnen, Anna, zodat we niet langer van elkaar gescheiden hoeven te zijn en elkaar maar

amper kunnen zien. Ik heb je nodig als mijn metgezel en mijn charmantste bezit in de gekke financiële wereld waar ik deel van uitmaak.’

Ik bedenk hoe strikt moeder mijn sociale leven op dit moment probeert te regelen en hoe ze mijn agenda tot de laatste minuut volplant met activiteiten, en ik vraag me af of mijn verplichtingen als ik Williams echtgenote ben ervoor zullen zorgen dat mijn programma nog drukker wordt. Het voelt alsof ik gevangenzit – wat op zich best vreemd is, omdat ik eigenlijk nooit zelf heb kunnen beslissen over mijn leven.

‘Ik zou eigenlijk het liefst morgen met je trouwen,’ zegt William. ‘Maar denk je dat vier maanden genoeg zullen zijn? Dan kunnen we vlak na Nieuwjaar in het huwelijksbootje stappen.’

Ik pak zijn hand vast en knijp er even in. ‘We kunnen trouwen wanneer we willen. Het is toch ons huwelijk, ons leven? Samen aan het nieuwe jaar beginnen klinkt geweldig.’

Mijn woorden maken hem blij en hij brengt mijn hand naar zijn lippen en kust hem.

‘Je bent zo mooi, Anna.’

Ik weet dat hij het meent, maar toch kan ik niet voorkomen dat meteen, ongewild, het beeld van Clarice Beacham met haar weelderige kastanjebruine haar op mijn netvlies verschijnt. Vergeleken met haar oogverblindende charme valt mijn schoonheid in het niet.

De ober komt terug met Williams drankje en onze eerste gang – aspergesoep. Op de een of andere manier gaan mijn gedachten terug naar de erwtensoep die oma Geesje maakte, en ik herinner me dat Derk en ik de grootste lol hadden toen we die aten – al weet ik niet meer precies waarom. Ik mis Derk. Hij en William verschillen als dag en nacht! William is knap en elegant, een echte heer in zijn getailleerde pak en gesteven witte overhemd. Hij sluit zich elke dag netjes op in zijn vaders bankkluis en het is ondenkbaar dat hij zou schaterlachen bij een kom soep. Derk daarentegen is eenvoudig en ongekunsteld, zo eerlijk en open als

de blauwe lucht boven Lake Michigan. Praten over zijn gevoelens is voor hem net zo vanzelfsprekend als ademen.

‘We moeten nog besluiten waar we gaan wonen als we getrouwd zijn,’ zegt William, waardoor hij mijn gedachten onderbreekt.

Ik foeter op mezelf omdat ik de twee mannen met elkaar aan het vergelijken was. Ik ga immers met William trouwen.

‘We moeten allereerst beslissen of we in een nieuw huis willen gaan wonen of een oude woning willen laten renoveren. Wat we ook kiezen, het zal tijd kosten voor het klaar is. Dus hoe eerder we het proces in gang zetten, hoe sneller ons huis klaar zal zijn. Hoewel ik betwijfel of het gaat lukken om alle werkzaamheden aan onze woning klaar te krijgen voor we in januari gaan trouwen. Wat denk jij?’

Sommige vrouwen vinden het wellicht belangrijk om zijden overgordijnen, Turkse vloerkleden en kroonluchters van kristal in hun woning te hebben, maar daar hoor ik niet bij. Alleen al het idee dat ik zou moeten bedenken hoe alle kamers van ons enorme herenhuis ingericht moeten worden, beneemt me de adem. Ik leg mijn soeplepel neer en duw de kom een beetje van me af. ‘Ik denk... ik denk dat ik het liefst zou willen dat jij alle beslissingen omtrent het huis neemt. Ik vertrouw volledig op jouw oordeel.’ Ik hoop dat mijn antwoord hem blij maakt, maar de rimpels in zijn voorhoofd vertellen me dat dat niet zo is.

‘Ik dacht juist dat dit iets is wat we samen konden doen – een huis uitzoeken en dat inrichten.’

Ik zoek naar de juiste woorden en krijg uitstel als de ober onze soepkommen komt halen en de tweede gang – vis – komt opdienen. De filet heeft een sterke geur, die mijn keel lijkt dicht te knijpen.

‘Het is momenteel gewoon te veel voor me om over na te denken,’ zeg ik als de ober weer is vertrokken. ‘Ik moet nog zo veel plannen maken voor onze trouwdag, en ondertussen kom ik ook steeds nieuwe dingen te weten over het verleden van

mijn echte ouders en over wie ik ben.’ Ik gebaar naar het ver-
slag dat de detectives me hebben overhandigd.

‘Is je verleden belangrijker voor je dan wie je nu bent? En wie
je binnenkort gaat worden – mijn vrouw? Waarom zou het
verleden je ook maar iets kunnen schelen als de toekomst voor
ons samen openligt? En daarbij: het is niet eens jouw verleden.
Jij bent hier in Chicago opgegroeid, bij de Nicholsons, de ouders
die je hebben opgevoed.’

Ik merk dat hij geïrriteerd raakt, net als moeder eerder van-
daag. Ik moet voorzichtig zijn en ervoor zorgen dat deze obses-
sie, zoals moeder het noemt, niet tussen mij en de mensen van
wie ik houd in komt te staan. ‘Je hebt gelijk,’ zeg ik tegen hem.
‘Als je al een paar huizen of kavels in gedachten hebt, kunnen
we daar misschien dit weekend langsrijden en ze in elk geval
van buiten bekijken.’

‘Dat zou ik fijn vinden,’ zegt hij met een glimlach.

Opnieuw word ik van mijn stuk gebracht door Williams
knappe uiterlijk en ik herinner me weer wat Clarice Beacham
vanmiddag zei. Ze doet waarschijnlijk nog steeds haar best om
hem opnieuw voor zich te winnen, maar William is van mij en
ik ben van hem. Die gedachte brengt een glimlach op mijn ge-
zicht.

Tijdens onze rit terug naar huis slaat William zijn armen om
mij heen en drukt me dicht tegen zich aan. Voelde mijn moe-
der zich net zo gelukkig en tevreden als ze bij Jack Newell was?
Ze hield in elk geval genoeg van hem om samen met hem weg
te lopen en met hem te trouwen. En weer drijven mijn gedach-
ten af naar de pensioneigenaresse die zich mijn moeder nog
herinnert. Over ruim een week kan ik haar pas ontmoeten en
horen wat zij me over haar te vertellen heeft. Hoe gaat het me
ooit lukken om nog zo lang te wachten?

De zoektocht naar haar verleden brengt haar toekomst in gevaar

Chicago, 1897. De welgestelde Anna Nicholson staat op het punt te trouwen met William Wilkinson, maar het kost haar moeite om zich op haar aanstaande huwelijk te concentreren. Haar gedachten worden in beslag genomen door de zoektocht naar informatie over haar biologische moeder, waarvoor ze een privédetective in de arm heeft genomen. Maar hoe meer ze over haar moeder te weten komt, hoe sterker ze beseft dat ze sommige geheimen beter met rust kan laten.

Ondertussen worden er nare roddels over Anna verspreid in de hogere kringen van Chicago en vindt ze het moeilijk om aansluiting te vinden bij haar leeftijdsgenoten, die haar geloof in God niet delen. Ze mist haar grootmoeder Geesje de Jonge. Wanneer laster overgaat in chantage en Anna's gezondheid in gevaar komt, heeft ze haar Nederlandse oma harder nodig dan ooit.

Anker in de storm is een meeslepende familiesaga zoals we die kennen van Lynn Austin. Het is het los te lezen vervolg op haar bestseller *Dochters van de kust*. Lynn Austin woont in het Amerikaanse stadje Holland, waar deze roman zich voor een deel afspeelt en dat zijn naam te danken heeft aan de grote hoeveelheid Nederlandse immigranten die er in de negentiende eeuw zijn neergestreken.

NUR 342

ISBN 978 90 435 3047 7

